TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2017. gada 13. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (EK) Nr. 44/2001 – Jurisdikcija apdrošināšanas jomā – Valsts tiesību akti, kuros, ievērojot noteiktus nosacījumus, ir paredzētas cietušās personas tiesības celt prasību tiesā tieši pret personas, kas atbildīga par negadījumu, apdrošinātāju – Apdrošinātāja un zaudējumu izraisītāja vienošanās par jurisdikcijas noteikšanas klauzulu

Lieta C-368/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Højesteret* (Augstākā tiesa, Dānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 20. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 6. jūlijā, tiesvedībā

Assens Havn

pret

Navigators Management (UK) Limited.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Navigators Management (UK) Limited* vārdā – *H. Nissen, advokat*,

– Beļģijas valdības vārdā – *L. Van den Broeck* un *J. Van Holm*, pārstāves,

– Spānijas valdības vārdā – *A. Rubio González* un *A. Gavela Llopis*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *L. Grønfeldt*, pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – dāņu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) 13. panta 5. punktu un 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Assens Havn* (Asensas osta, Dānija) un apdrošināšanas sabiedrību *Navigators Management (UK) Limited* (turpmāk tekstā – "*Navigators Management*") par to zaudējumu atlīdzību, ko Asensas ostas piestātnes iekārtām radījis minētajā sabiedrībā apdrošināts velkonis.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 44/2001

3 Regulas Nr. 44/2001 preambulas 11. un 13. apsvērums ir formulēti šādi:

"(11)

Jurisdikcijas normām vajadzētu būt ļoti paredzamām, un tām būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils, un jurisdikcijai vienmēr ir jābūt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās tiesvedības priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. [..]

[..]

(13) Saistībā ar apdrošināšanu, patērētāju līgumiem un nodarbinātību vājākajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējās normas."

4 Minētās regulas II nodaļas 3. iedaļā "Jurisdikcija lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu" ietvertajā 8.–14. pantā ir noteiktas jurisdikcijas normas apdrošināšanas jomā.

5 Saskaņā ar šīs pašas regulas 8. pantu:

"Lietās attiecībā uz apdrošināšanu jurisdikciju nosaka ar šo iedaļu, neskarot 4. pantu un 5. panta 5. punktu."

6 Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punktā ir noteikts:

"Apdrošinātāju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:

a) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils; vai

b) citā dalībvalstī, ja prasību iesniedzis apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs – tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils [..]

[..].”

7 Saskaņā ar šīs regulas 10. pantu:

“Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu vai nekustamā īpašuma apdrošināšanu apdrošinātāju turklāt var iesūdzēt tās vietas tiesās, kur iestājies notikums, kas rada kaitējumu. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad uz kustamo un nekustamo īpašumu attiecas tā pati apdrošināšanas polise un abus negatīvi ietekmējis viens un tas pats gadījums.”

8 Saskaņā ar minētās regulas 11. panta 2. punktu:

“Šīs regulas 8., 9. un 10. pantu piemēro prasībām, ko cietusī puse cēlusi tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiešas prasības ir atļautas.”

9 Šīs pašas regulas 13. pantā ir noteikts:

“No šīs iedaļas noteikumiem var atkāpties vienīgi ar vienošanos:

[..]

2) kas ļauj apdrošinājuma ņēmējam, apdrošinātajam vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējam celt prasību tiesās, kas nav šajā iedaļā norādītās tiesas; vai

3) kas ir noslēgta starp apdrošinājuma ņēmēju un apdrošinātāju, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīgā mītnesvieta tajā pašā dalībvalstī, un kas piešķir jurisdikciju šīs valsts tiesām, pat ja notikums, kas rada kaitējumu, iestātos ārvalstīs, ar nosacījumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā attiecīgās valsts tiesību aktiem; vai

[..]

5) kas ir saistīta ar apdrošināšanas līgumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz vienu vai vairākiem 14. pantā paredzētajiem riskiem.”

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 14. pantu:

“Riski, kas minēti 13. panta 5. punktā, ir šādi:

1) jebkāds turpmāk norādītā zaudējums vai bojājums:
   a) jūras kuģi, iekārtas, kas atrodas kontinentālajā šelfā vai atklātā jūrā, vai gaisakuģi, ja zaudējumu vai bojājumu rada apdraudējumi, kas saistīti ar to izmantošanu komerciāliem nolūkiem;

[..]

2) jebkāda atbildība, izņemot atbildību par pasažieriem nodarītajiem miesas bojājumiem vai viņu bagāžas bojājumiem:
   a) kura izriet no kuģu, iekārtu vai gaisa kuģu izmantošanas vai ekspluatācijas, kā minēts 1. punkta a) apakšpunktā, ciktāl attiecībā uz pēdējiem minētajiem tās dalībvalsts tiesību akti, kurā šāds gaisakuģis ir reģistrēts, neaizliedz vienošanos par jurisdikciju attiecībā uz šādu risku apdrošināšanu;

[..].”

11 Šīs regulas 23. panta, kas ir ietverts šīs pašas II nodaļas 7. iedaļā "Vienošanās par jurisdikciju", 1. un 5. punktā ir noteikts:

"1. Ja puses, no kurām vienai vai vairākām domicils ir kādā dalībvalstī, ir vienojušās par to, ka tiesai vai tiesām kādā dalībvalstī ir jurisdikcija izskatīt jebkādus strīdus, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar noteiktām tiesiskām attiecībām, tad jurisdikcija ir šai tiesai vai tiesām. Tā ir izņēmuma jurisdikcija, ja vien puses nav vienojušās citādi. Šāda vienošanās, kas piešķir jurisdikciju, ir:

a) rakstiska vai rakstiski apstiprināta; vai

b) tādā formā, kas atbilst pušu starpā pastāvošajai praksei; vai

c) starptautiskajā tirdzniecībā vai komercdarbībā – tādā formā, kas atbilst praksei, par ko puses zina vai par ko pusēm būtu vajadzējis zināt, un ko šādā tirdzniecībā vai komercdarbībā iesaistītās attiecīgā līguma veida līgumslēdzējas puses plaši pazīst un regulāri ievēro.

[..]

5. Vienošanās vai trasta dibināšanas akta noteikum[i], ar ko piešķir jurisdikciju, nav spēkā, ja tie ir pretrunā ar 13., 17. vai 21. pantu vai ja tiesām, kuru jurisdikciju tie izslēdz, ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 22. pantu."

12 Regula Nr. 44/2001 ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulas (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 80. pantu ir atcelta. Saskaņā ar šīs pēdējās minētās regulas 81. panta otro daļu tā ir piemērojama tikai no 2015. gada 10. janvāra.

EK un Dānijas nolīgums

13 Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas 2005. gada 19. oktobrī parakstīts Briselē (OV 2005, L 299, 62. lpp.; turpmāk tekstā – "EK un Dānijas nolīgums") un Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes 2006. gada 27. aprīļa Lēmumu 2006/325/EK (OV 2006, L 120, 22. lpp.), mērķis ir Eiropas Savienības un Dānijas Karalistes attiecībām piemērot Regulu Nr. 44/2001 un tās īstenošanas pasākumus. Šis nolīgums atbilstoši tā 12. panta 2. punktam ir stājies spēkā 2007. gada 1. jūlijā (OV 2007, L 94, 70. lpp.).

14 EK un Dānijas nolīguma preambula ir formulēta šādi:

"[..]

ņemot vērā, ka Eiropas [Savienības] Tiesai ar tādiem pašiem nosacījumiem vajadzīga kompetence pieņemt prejudiciālus nolēmumus par jautājumiem, kas saistīti ar Nolīguma spēkā esamību un interpretāciju un ko iesniegusi Dānijas tiesa vai tribunāls, un ka Dānijas tiesas un tribunāli tādēļ iesniedz lūgumu pieņemt prejudiciālus nolēmumus ar tādiem pašiem nosacījumiem, ar kādiem pārējo dalībvalstu tiesas un tribunāli, attiecībā uz [Regulas Nr. 44/2001] interpretāciju un tās īstenošanas pasākumiem,

[..]."

15 EK un Dānijas nolīguma 2. panta "Jurisdikcija un spriedumu atzīšana un izpilde civillietās un komerclietās" 1. punktā ir noteikts:

"[Regulas Nr. 44/2001] noteikumi, kas pievienoti Nolīgumam un ir tā daļa, kopā ar tās īstenošanas pasākumiem, kuri pieņemti saskaņā ar regulas 74. panta 2. punktu un – attiecībā uz īstenošanas pasākumiem, kuri pieņemti pēc Nolīguma stāšanās spēkā, – kurus īsteno [Dānijas Karaliste], kā minēts Nolīguma 4. pantā, un pasākumi, ko, ievērojot regulas 74. panta 1. punktu, pieņem dalībvalstis, saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem attiecas uz [Savienības] un [Dānijas Karalistes] attiecībām."

16 EK un Dānijas nolīguma 6. panta "Eiropas [Savienības] Tiesas kompetence saistībā ar Nolīguma interpretāciju" 1. punktā ir paredzēts:

"Ja Dānijas tiesā vai tribunālā tiek iesniegts jautājums par Nolīguma spēkā esamību vai interpretāciju, minētā tiesa vai tribunāls lūdz Tiesu sniegt nolēmumu par šo jautājumu, ja tādos pašos apstākļos citas Eiropas Savienības dalībvalsts tiesa vai tribunāls to lūgtu attiecībā uz [Regulu Nr. 44/2001] un tās īstenošanas pasākumiem, kas minēti šā Nolīguma 2. panta 1. punktā."

Dānijas tiesības

17 *Forsikringsaftaleloven* (Likums par apdrošināšanas līgumiem) 95. pantā ir noteikts:

"1. Ja apdrošinātās personas atbildība pret cietušo pusi ir pierādīta un atlīdzības apmērs ir noteikts, tad cietusī puse pārņem tiesības, kas apdrošinātajai personai ir pret sabiedrību, ciktāl tās prasījums nav apmierināts.

2. Cietusī puse var pārņemt apdrošinātās personas prasību pret sabiedrību arī tad, ja cietušās puses iesniegto prasījumu par atlīdzību ietekmē apdrošinātās personas likvidācija, bankrots, vienošanās ar kreditoriem vai parādu atmaksas grafika pārskatīšana. Tiktāl, ciktāl cietušās puses prasījums paliek neapmierināts, pilnas atlīdzības prasība var tikt vērsta pret sabiedrību. Situācijās, kas aprakstītas pirmajā punktā, sabiedrībai bez nepamatotas kavēšanās jāinformē apdrošinātā persona, ka tā ir informēta par atlīdzības prasījumu."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

18 2007. gada rudenī Zviedrijas sabiedrība *Skåne Entreprenad Service AB* (turpmāk tekstā – "*Skåne Entreprenad*") nodrošināja cukurbiešu transportēšanu uz rūpnīcu Nikēbingas Falsterā [*Nykøbing Falster*] (Dānija). Daļa no šīs transportēšanas tika veikta ar kuģi no Asensas uz Nakskovu (Dānija). Izmantošanai šajā reisā *Skåne Entreprenad* bija fraktējusi vairākus velkoņus un lihterus, tai skaitā velkoni *Sea Endeavour I*, un šim mērķim bija apdrošinājusi savu atbildību *Navigators Management*.

19 Apdrošināšanas polisē tostarp bija ietverta šāda klauzula:

"Tiesību un jurisdikcijas izvēle Šī apdrošināšana tiek reglamentēta un interpretēta saskaņā ar Anglijas un Velsas tiesībām, un katra no pusēm apņemas atzīt Anglijas un Velsas tiesu ekskluzīvo piekritību."

20 Tāpat *Navigators Management* apdrošināšanas noteikumos bija ietverta šāda klauzula:

"7) Tiesības, prakse un strīdu izšķiršana Šo apdrošināšanu reglamentē un interpretē saskaņā ar Anglijas tiesībām. Jo īpaši uz to attiecas un tajā ir iekļauti 1906. gada Jūrniecības apdrošināšanas likuma noteikumi un visi to ar likumu noteiktie grozījumi. Uz šo apdrošināšanu,

tai skaitā jebkuru strīdu, kas rodas saskaņā vai saistībā ar to, attiecas High Court of Justice (England & Wales) [Augstā tiesa (Anglija un Velsa)] Londonā [Apvienotā Karaliste] ekskluzīvā piekritība."

21 2007. gada 24. novembrī, velkonim *Sea Endeavour I* ierodoties Asensas ostā, piestātnes iekārtām tika radīti bojājumi. Pamatlietas pušu starpā ir strīds par to, kā radās šis bojājums un kas par to ir atbildīgs.

22 Tā kā attiecībā uz *Skåne Entreprenad* pa to laiku tika uzsākts likvidācijas process, *Assens Havn* cēla prasību *Sø- og Handelsret* (Jūras un komerclietu tiesa, Dānija) tieši pret *Navigators Management* kā sabiedrību, kura nodrošina apdrošināšanas segumu personai, kas varbūtēji izraisījusi kaitējumu, lūdzot piespriest šai pēdējai minētajai sabiedrībai samaksāt tai 1 310 536 Dānijas kronu (DKK) (aptuveni EUR 176 270) kā atlīdzību par minētajiem bojājumiem.

23 Pēc tam, kad šī tiesa bija nodalījusi jautājumu par tiesas jurisdikciju, izskatot to īpašā procesā, tā ar 2014. gada 22. decembra spriedumu noraidīja prasību, pamatojoties uz to, ka Dānijas tiesām nav jurisdikcijas, jo cietušajai pusei ir saistoša starp apdrošināšanas līguma pusēm noslēgtā vienošanās par jurisdikcijas noteikšanas klauzulu. *Assens Havn* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā.

24 Iesniedzējtiesas ieskatā galvenais jautājums ir, vai *Assens Havn*, kurai saskaņā ar Likuma par apdrošināšanas līgumiem 95. panta 2. punktu ir tiesības celt prasību tieši pret apdrošināšanas sabiedrību, kura nodrošina kaitējumu izraisījušās personas apdrošināšanas segumu, ir saistoša jurisdikcijas noteikšanas klauzula, kas ietverta *Skåne Entreprenad* un *Navigators Management* starpā noslēgtajā apdrošināšanas līgumā saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 13. panta 5. punktu, lasot to saistībā ar šīs regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu. Apstiprinošas atbildes gadījumā *Sø- og Handelsretten* (Jūras un komerclietu tiesa) būtu pamatoti noraidījusi *Assens Havn* celto prasību.

25 Iesniedzējtiesa norāda, ka, lai arī principā cietusī puse atbilstoši Dānijas tiesībām nevar celt prasību tieši pret apdrošināšanas sabiedrību, kura nodrošina kaitējumu izraisījušās personas apdrošināšanas segumu, Likuma par apdrošināšanas līgumiem 95. pantā ir atļauts celt šādu prasību, ja, piemēram, apdrošināšanas ņēmējs ir bankrotējis, kā tas ir bijis šajā gadījumā.

26 Šādos apstākļos *Højesteret* (Augstākā tiesa, Dānija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Regulas Nr. 44/2001 13. panta 5. punkts, to lasot saistībā ar 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka cietušajai pusei, kam saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir atļauts celt prasību tiesā tieši pret apdrošināšanas sabiedrību, kura nodrošina kaitējumu izraisījušās personas apdrošināšanas segumu, saskaņā ar šīs regulas 13. panta 5. punktu, lasot to saistībā ar tās 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ir saistoša vienošanās par jurisdikciju, kas likumīgi noslēgta starp apdrošinātāju un apdrošinājuma ņēmēju?"

Par prejudiciālo jautājumu

27 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 44/2001 13. panta 5. punkts, to lasot saistībā ar šīs regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka cietušajai pusei, kam ir atļauts celt prasību tiesā tieši pret apdrošināšanas sabiedrību, kura nodrošina kaitējumu izraisījušās personas apdrošināšanas segumu, ir saistoša jurisdikcijas noteikšanas klauzula, par ko vienojušies minētais apdrošinātājs un kaitējumu izraisījusī persona.

28 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāņem vērā Regulas Nr. 44/2001 II nodaļas 3. iedaļas noteikumu sistēma un to pamatā esošie mērķi.

29 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 44/2001 II nodaļas 3. iedaļā ir izveidota autonoma sistēma tiesu jurisdikcijas sadalei lietās, kas saistītas ar apdrošināšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 12. maijs, *Société financière et industrielle du Peloux*, C-112/03, EU:C:2005:280, 29. punkts).

30 Tāpat kā lietās, kas saistītas ar darba ņēmējiem un patērētājiem, prasībai lietās, kas saistītas ar apdrošināšanu, ir raksturīgs zināms līdzsvara trūkums starp pusēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 26. maijs, *GIE Réunion européenne* u.c., C-77/04, EU:C:2005:327, 22. punkts), ko ar Regulas Nr. 44/2001 II nodaļas 3. iedaļas 8. pantā paredzētajiem noteikumiem ir paredzēts novērst, attiecinot uz vājāko pusi jurisdikcijas normas, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā tas paredzēts vispārējās normās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 40. punkts).

31 It īpaši ar šiem noteikumiem tiek atvieglota apdrošinātās cietušās puses situācija, ļaujot tai iesūdzēt attiecīgo apdrošinātāju tostarp tās vietas tiesās, kur iestājies notikums, kas rada kaitējumu, ar nosacījumu, ka valsts tiesībās ir paredzēta šāda tieša prasība.

32 Šajā gadījumā, kā izriet no šī sprieduma 24. un 25. punkta, iesniedzējtiesa, kurai ir jāinterpretē pašai savas valsts tiesības, uzskata, ka Likuma par apdrošināšanas līgumiem 95. panta 2. punktā, kurš ir piemērojams pamatlietā, cietušajai pusei ir paredzētas tiesības celt tiešu prasību Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punkta izpratnē pret apdrošinātāju.

33 Saistībā ar vienošanās par jurisdikciju attiecināmību uz cietušo pusi ir jākonstatē, pirmkārt, ka saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 13. panta 5. punktu, skatot to kopā ar tās 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ar šādu vienošanos ir iespējams atkāpties no minētās regulas 3. nodaļas noteikumiem, tostarp tādu apdrošināšanas līgumu gadījumā, kas sedz visu atbildību, kura izriet no kuģu izmantošanas vai ekspluatācijas.

34 Otrkārt, ir vispārzināms, ka Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punkts, atbilstoši kuram šīs regulas 8.–10. pants ir piemērojami prasībām, ko ierosinājusi cietusī puse tieši pret apdrošinātāju, nav attiecināms uz minētās regulas 13. un 14. pantu un līdz ar to uz vienošanos par jurisdikciju.

35 Tādēļ no Regulas Nr. 44/2001 II nodaļas 3. iedaļas noteikumu sistēmas neizriet, ka vienošanās par jurisdikciju varētu tikt attiecināta uz cietušo pusi.

36 Šajā ziņā Tiesai jau ir bijusi iespēja norādīt, ka apdrošināšanas jomā jurisdikcijas noteikšanu joprojām stingri ierobežo mērķis aizsargāt ekonomiski vājāko pusi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 12. maijs, *Société financière et industrielle du Peloux*, C-112/03, EU:C:2005:280, 31. punkts).

37 Tādējādi Regulas Nr. 44/2001 13. pantā ir izsmeļoši noteikti gadījumi, kādos puses var atkāpties no šīs regulas II nodaļas 3. iedaļas noteikumiem.

38 Tāpat no minētās regulas 23. panta 5. punkta izriet, ka vienošanās, ar ko piešķir jurisdikciju, nav spēkā, ja tās ir pretrunā minētā 13. panta noteikumiem. No šiem noteikumiem izriet, ka minētajā regulā ir noteikta sistēma, kurā atkāpes no jurisdikcijas noteikumiem apdrošināšanas jautājumos ir jāinterpretē šauri (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2005. gada 12. maijs, *Société financière et industrielle du Peloux*, C-112/03, EU:C:2005:280, 31. punkts).

39 Turklāt ir jākonstatē, ka trešās puses, kas ir cietusi tādu kaitējumu, atbildība par kura izraisīšanu ir apdrošināta, situācija ir vēl attālinātāka no līgumattiecībām, kurās pastāv jurisdikcijas noteikšanas klauzula, nekā apdrošinātā, kurš nav tieši piekritis šādai klauzulai, situācija, kas tika aplūkota 2005. gada 12. maija spriedumā *Société financière et industrielle du Peloux* (C-112/03, EU:C:2005:280).

40 Līdz ar to ir jāatzīst, ka jurisdikcijas noteikšanas klauzula, par ko vienojies apdrošinātājs un apdrošinājuma ņēmējs, nevar tikt attiecināta uz pusi, kas ir cietusi kaitējumu, atbildība par kura izraisīšanu ir apdrošināta, un kas vēlas celt tiešu prasību pret apdrošinātāju tās valsts tiesās, kur iestājies notikums, kas rada kaitējumu, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 31. punktā, vai tās vietas tiesā, kur ir šīs personas domicils, kas ir iespēja, ko Tiesa ir atzinusi savā 2007. gada 13. decembra spriedumā *FBTO Schadeverzekeringen* (C-463/06, EU:C:2007:792, 31. punkts).

41 Jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, kas balstītas uz Regulas Nr. 44/2001 13. un 14. panta apvienotajiem noteikumiem, saistošo seku paplašināta attiecināšana uz cietušajām personām varētu apdraudēt šīs regulas II nodaļas 3. iedaļā izvirzīto mērķi, proti, nodrošināt ekonomiski un tiesiski vājākās puses aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 40. punkts).

42 Ņemot vērā iepriekš minēto, Regulas Nr. 44/2001 13. panta 5. punkts, to lasot saistībā ar šīs regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka cietušajai pusei, kam ir atļauts celt prasību tiesā tieši pret apdrošināšanas sabiedrību, kura nodrošina kaitējumu izraisījušās personas apdrošināšanas segumu, nav saistoša jurisdikcijas noteikšanas klauzula, par ko vienojušies minētais apdrošinātājs un kaitējumu izraisījusī persona.

Par tiesāšanās izdevumiem

43 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 13. panta 5. punkts, to lasot saistībā ar šīs regulas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka cietušajai pusei, kam ir atļauts celt prasību tiesā tieši pret apdrošināšanas sabiedrību, kura nodrošina kaitējumu izraisījušās personas apdrošināšanas segumu, nav saistoša jurisdikcijas noteikšanas klauzula, par ko vienojušies minētais apdrošinātājs un kaitējumu izraisījusī persona.

[Paraksti]